

RevisorPosten

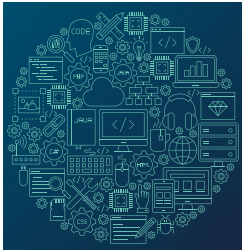


4 Arveregler for private del I/II
– er der behov for at oprette testamente?

2

Licensstyring

Hvad skal man være særligt opmærksom på?



Licensstyring –
hvorfor og hvordan?

2

Deleøkonomi mellem
virksomheder

3

Arveregler del I/II – behov
for at oprette testamente?

4

Persondataforordningen
– hvordan bør man
forberede sig?

6

Indberetning til
Danmarks Statistik

7

Vi noterer at ...

8

Licensstyring – hvorfor og hvordan?

Af Alexander Z. B. Lundkvist, advokatfuldmægtig og Lau Normann Jørgensen, advokat, partner, Kromann Reumert

Antallet af licensaudits har været konstant stigende siden 2008. Mens næsten alle store virksomheder allerede er blevet auditeret af en eller flere softwareleverandører, er turen nu også kommet til de mellemstore virksomheder. Spørgsmålet er ikke længere, om de vil blive udsat for en licensaudit, men *hvornår*.

De betalingskrav, som disse licensaudits har udløst, har i visse tilfælde oversteget virksomhedens samlede it-budget for året. Men offentligt kendte sager er kun toppen af isbjerget, da langt den overvejende del af de rejste krav løses ved et fortroligt forlig.

En virksomheds effektive licensstyring er derfor vigtigere end nogensinde, hvis virksomheden ønsker at undgå store krav for utilstrækkelige, manglende eller forkerte licenser.

Hvad dækker licensstyring over?

Licensstyring er disciplinen at overholde licensvilkår på tværs af forskellige leverandører, produkter, platforme, licensmodeller og brugere.

Hvis virksomhedens licensforbrug er lig med eller mindre end rettighedsomfanget i henhold til licensaftalen, siger man, at virksomheden er compliant. Overstiger licensforbruget derimod rettighedsomfanget, siger man, at virksomheden er in-compliant eller underlicenseret.

De to grundsten

For at opnå effektiv licensstyring er der grundlæggende to ting, virksomheden skal gøre:

- 1) Forstå licensvilkårene, og
- 2) have gode interne processer.

Forstå licensvilkårene

Softwareleverandører har i praksis altid udarbejdet et sæt standardvilkår, der fastsætter licensmodellen og øvrige vilkår for leverandørens licensering af produktet til virksomheden.

Licensmodeller kan være vidt forskellige, men vil normalt være baseret på et antal installationer, computere, mulige brugere, aktive brugere, udviklere, CPU-kerner eller lignende. I den forbindelse bør virksomheden vælge en licensmodel, der passer til virksomhedens it-setup, eller alternativt tilpasse it-setuppet til licensmodellen.

Selvom licensvilkårene ofte er både lange,

kompliserede og svære at forstå, er det vigtigt, at virksomheden forstår vilkårene, før aftalen underskrives. For når licensaftalen først er indgået, er det juridiske udgangspunkt klart: licensaftalens vilkår er retligt bindende.

Virksomheden bør altid holde sig til de skriftlige licensvilkår og enten få gjort sælgerens løfter under salgsprocessen til en del af aftalen eller se bort fra dem, da licensvilkårene ofte vil afskære forudgående aftaler mv.

Det vil kræve helt særlige omstændigheder, hvis virksomheden skal have held med efterfølgende at påberåbe sig, at licensovertrædelsen skyldes, at virksomheden ikke forstod licensmodellen eller -vilkårene.

Når virksomheden forstår licensvilkårene, er forudsætningerne for at fastlægge gode interne processer til sikring af, at licensvilkårene overholdes, til stede.

Gode interne processer

Virksomheden bør ud fra en helhedstilgang fastsætte interne processer for hele licensforløbet.

Virksomheden bør have fokus på:

- Etablering af overblik over erhvervede licenser;
- opgørelse af anvendelsesomfanget for virksomhedens anvendte softwareprodukter. Et SAM-værktøj kan understøtte virksomhedens arbejde med Software Asset Management (SAM). Nogle af de mest udbredte SAM-værktøjer scanner f.eks. automatisk computere på virksomhedens netværk og skaber et overblik over installerede applikationer. Denne oversigt kan så sammenholdes med indkøbte licenser m.v. Hvis virksomheden ikke har et SAM-værktøj, bør der foretages periodiske opgørelser (f.eks. kvartalsvis);
- implementering af processer for indkøb, installation, anvendelse og udfasning af software;

- oprettelse og uddannelse af licensansvarlig enhed;
- implementering af licensstyringsværktøj; og
- procesfastlæggelse og løbende optimering af indkøbsprocesser.

Særligt implementering af processer for installation af software er vigtigt. Hvis virksomheden ikke har gode processer og passende kontrol- og rettighedsstyring på sine it-systemer, er der stor risiko for, at virksomhedens medarbejdere fejlagtigt eller ubetænksomt installerer på en måde, der medfører underlicensering. Det kan være tilfældet, hvis der f.eks. installeres:

- produkter uden samtidigt indkøb af licens, eller hvis licensen allerede er fuldt udnyttet;
- versioner som ikke er omfattet af licensen (f.eks. enterprise vs. business versioner);
- på platforme som ikke er omfattet af licensen; og
- i virtuelle miljøer hvis licensmodellen ikke er egnet hertil, f.eks. fordi den er baseret på antallet af computere, der stiller processor-kraft til rådighed for produktet.

Afrunding

Effektiv licensstyring er ikke gjort ved en enkeltstående indsats. For at opnå det bedste resultat, herunder opnå de største omkostningsbesparelser og undgå unødvendige underlicenseringskrav, skal licensstyring være en integreret del af virksomhedens daglige processer.

Virksomheder, der ønsker at læse mere om licensstyring og licensaudits, kan læse mere i Danske IT-advokater og DANSK IT's licensvejledning, som findes her:

<https://www.kromannreumert.com/Nyheder/2015/07/Licensstyring-og-licensaudit-Vejledning-og-praktiske-anbefalinger>



Deleøkonomi mellem virksomheder

Af Otto Caspar Michael Sommer, skatterådgiver, cand. jur.

Deleøkonomi vinder stadig større og større udbredelse. Medierne omtaler det ofte, og fænomenet er da også nået helt ind i VLAK-regeringsgrundlaget. Ifølge dette skal deleøkonomiens potentiale udnyttes som drivkraft for vækst og innovation og som løftestang til en bedre udnyttelse af kapitalapparatet og naturressourcer.

Deleøkonomi vinder stadig større og større udbredelse. Medierne omtaler det ofte, og fænomenet er da også nået helt ind i VLAK-regeringsgrundlaget. Ifølge dette skal deleøkonomiens potentiale udnyttes som drivkraft for vækst og innovation og som løftestang til en bedre udnyttelse af kapitalapparatet og naturressourcer.

Den indtil videre mest udbredte form for deleøkonomi finder sted mellem privatpersoner og er karakteriseret ved, at en person stiller et aktiv, som vedkommende ejer men ikke selv udnytter fuldt ud, til rådighed for andre mod betaling.

Dette sker typisk via en internetbaseret tjeneste/app, med Airbnb og det nu af Danmark udrejste Uber som de vel nok mest kendte eksempler.

Det at have aktiver, som ikke udnyttes fuldt ud, gør sig også gældende for virksomheder. Det kan være alt fra virksomhedens maskiner til mødelokaler, men i princippet kunne det også være arbejdskraft og likvidbeholdning.

Dansk Industri (DI) har blandt sine medlemmer foretaget en undersøgelse af udbredelsen af deleøkonomi mellem virksomheder.

Af undersøgelsen fremgår det, at knap 30 % af DI's medlemmer har overskudskapacitet af maskiner og bygninger. Det er dog kun ca. en fjerdedel af denne overskudskapacitet, der deles med andre virksomheder.

En del af forklaringen på denne relative tilbageholdenhed blandt virksomhederne angives at være mangel på overblik. I modsætning til hvad der gælder for private, hvor ganske mange tjenester stiller meget professionelle platforme til rådighed, savner virksomhederne tilsvarende

værktøjer, der kan give overblik over, hvad det er muligt at dele, hvor og hvornår.

Ikke desto mindre er der efterhånden kommet gang i deleøkonomien mellem virksomheder, og det er indtil videre særligt maskiner, der udlejes.

Det beløb, som lejer betaler, har karakter af en ekstrairtdægt til udlejer, og for lejers vedkommende kan lejeudgiften være et attraktivt alternativ til en større pengebinding, hvis han i stedet skulle have købt eller leaset maskinen.

Hertil kommer, at der – bortset fra et gebyr til den tjeneste, som har formidlet kontakten mellem udlejer og lejer – ikke er omkostninger til mellemmand, da deleøkonomi jo netop er karakteriseret ved, at parterne handler direkte med hinanden.

Selvom deleøkonomi fremstår som et nyt fænomen, er transaktionerne i relation til skatte- og afgiftsreglerne velkendte. I den typiske situation vil der være tale om udlejning af en maskine til midlertidig brug i lejers virksomhed. Den skattemæssige konsekvens vil her være, at lejeindtægten vil være en skattepligtig indkomst for udlejer og en fradragsberettiget omkostning for lejer.

Udlejning af en maskine skal tillægges moms, som lejer som udgangspunkt vil have fradrag for på linje med andre momsbelagte omkostninger.

Udles i stedet (en del af) en fast ejendom er udgangspunktet, at der ikke skal lægges moms på huslejen, medmindre der foreligger en frivillig registrering.

I 2012 blev der i skattelovgivningen indsat en bestemmelse om skattefri familie- og vennetjenester. Denne bestemmelse omhandler, hvilke

helt almindelige tjenester (fx indkøb, rengøring, havearbejde eller småreparationer) inden for privatsfæren, som familie, venner og naboer må yde til hinanden, uden at det medfører skattepligt.

Da virksomhedsejere jo også kan være naboer, og sågar venner, vil disse naturligvis også være omfattet af dette regelsæt.

Men hvis fx murermesteren fra nr. 5 og revisoren fra nr. 7 lader deres virksomheds- og forretningsgen råde og indgår en aftale om, at murermesteren laver en ønsket facaderenovering af revisionsvirksomhedens ejendom, mod at revisoren laver murerens virksomheds årsregnskab m.m. Hvad så?

For de to aktører vil det formentlig føles som en attraktiv vennetjeneste med et stænk af deleøkonomi.

Parterne har imidlertid misforstået såvel vennetjeneste-reglerne, som omfatter almindelige tjenester i småtingsafdelingen mellem private, som deleøkonomien der jo er karakteriseret ved, at en part stiller et aktiv, der ikke bruges fuldt ud, til rådighed for andre mod betaling. I eksemplet leverer begge parter den kerneydelse, som de normalt leverer. Det usædvanlige består i betalingsmidlet, idet der sker betaling i form af levering af en modydelse.

En sådan byttestand er der principielt intet til hinder for at indgå, når blot parterne husker, at den er såvel skatte- som momspligtig, og at den sådan set ikke har noget med deleøkonomi at gøre.

Arveregler del I/II

– behov for at oprette testamente?

Af Betina Boysen, advokat, Ret&Råd København

Hvis man ikke har oprettet testamente, er det arvelovens regler, der afgør, hvem der skal arve, og hvordan arven skal fordeles. Ønsker man fx, at andre skal arve, eller en anden fordeling end hvad der følger af arveloven, er det nødvendigt at oprette et testamente.

Arvereglerne hvis der ikke er oprettet testamente

De tre arveklasser

Arveloven opdeler arvinger i tre grupper, de tre såkaldte arveklasser:

1. Ægtefælle/registreret partner og livsarvinger
2. Forældre og søskende
3. Bedsteforældre og deres børn

Arvinger i arveklasse 2 arver kun, hvis man ikke efterlader sig arvinger i arveklasse 1. På samme måde vil arvinger i arveklasse 3 kun arve, hvis der ikke er nogen arvinger fra arveklasse 1 eller 2.

Hvis man ikke efterlader sig arvinger, vil arven gå til staten. Fætre og kusiner er ikke arvinger efter arveloven. Det betyder, at hvis de nærmeste slægtninge er en fætter eller kusine, vil det være staten, der arver, med mindre der er oprettet testamente.

Fordelingen af arven

Ægtefælle og børn (1. arveklasse)

Hvis man kun efterlader sig børn, vil børnene arve. Efterlader man sig alene en ægtefælle, vil ægtefællen arve.

Efterlader man sig både ægtefælle og børn, vil arven blive fordelt med den ene halvdel til ægtefællen og den anden halvdel til deling blandt børnene. Dette gælder uanset, om børnene er fællesbørn eller særbørn.

Hvis den afdøde og efterlevende ægtefælle havde fælleseje i deres ægteskab, skal der i forbindelse med dødsboskiftet også ske et skifte af fællesboet. Havde den afdøde både aktiver, der var særeje, og fælleseje, vil den efterlevende

ægtefælle arve 1/2 af afdødes særeje og samtidig få 3/4 af det samlede fællesbo (1/2 af fællesboet som boslod og 1/4 af fællesboet som arv). Resten arver børnene.

Hvis der har været fælleseje i ægteskabet, kan

Eksempel 1. Formuefællesskab, arvelovens fordeling mellem ægtefælle og 2 børn:

Afdøde og den efterlevende ægtefælle har formuefællesskab.

Afdødes nettobodel er 2.000.000 kr., og ægtefællens nettobodel er 400.000 kr.

Ved deling af fællesboet bliver ægtefællens boslod 1.200.000 kr., og det samme er derefter dødsboets arvebeholdning. Dette beløb skal deles lige mellem ægtefællen og børnene.

Ægtefællen arver altså 600.000 kr. og ender med at få i alt 1.800.000 kr. af fællesboet, mens de to børn hver arver 300.000 kr.

Eksempel 2. Særeje, arvelovens fordeling mellem ægtefælle og 2 fællesbørn:

Afdøde og ægtefællen har samme formue som i eksempel 1, men i stedet for formuefællesskab har de særeje.

Ægtefællen beholder sit særeje på 400.000 kr. Afdødes særeje på 2.000.000 kr. udgør arvebeholdningen, der skal deles lige mellem ægtefællen og børnene.

Ægtefællen arver således 1.000.000 kr. og ender med i alt 1.400.000 kr. inkl. eget særeje. De to børn arver hver 500.000 kr.

den efterlevende ægtefælle vælge i stedet at sidde i uskiftet bo med fællesbørnene. Den efterlevende ægtefælle kan også sidde i uskiftet bo, selv om afdøde har særbørn, hvis særbørnene giver samtykke til det.

Enlige

Hvis man ikke efterlader sig ægtefælle eller livsarvinger (børn eller børnebørn), vil ens forældre arve hver en halvdel (2. arveklasse).

Er en af forældrene døde, vil denne forælders børn/børnebørn arve i stedet, eller hvis de ikke efterlader sig børn eller børnebørn, vil den anden forælder eller dennes børn/børnebørn arve alene.

Hvis ingen af forældrene lever eller har efterladt sig børn/børnebørn, vil bedsteforældrene arve (3. arveklasse).

Arven vil blive fordelt med halvdelen til hver forælders side. Er en af bedsteforældrene døde, vil dennes børn (afdødes faster, moster, morbror og farbror) arve i stedet. Fjernere slægtninge (kusiner og fætre) arver derimod ikke. Som nævnt vil det derfor være statskassen, der arver, hvis den nærmeste slægtning er en fætter eller kusine, medmindre man opretter testamente.

Ugifte samlevende

Bor man sammen uden at være gift, arver man ikke hinanden, hvis man ikke har oprettet testamente. Dette gælder uanset hvor længe man har boet sammen, og uanset om man har fællesbørn.

For ugifte samlevende er det derfor særligt vigtigt at være opmærksom på reglerne og at oprette testamente, hvis man ønsker at sikre hinanden.

Gode grunde til at oprette testamente

Andre arvinger end arvelovens – arving eller legatar

Man skal oprette et testamente, hvis man ønsker, at andre personer end de legale arvinger efter arveloven skal arve, fx en kusine eller fætter, en god ven eller en velgørende organisation.

Man kan i testamentet vælge, om den pågældende skal være arving eller legatar. En arving er en person, der enten arver hele eller en brøkdel af boet, mens en legatar modtager en bestemt sum eller en bestemt genstand.

Det kan have betydning, fordi arvinger har indflydelse på dødsboets behandling, mens en legatar almindeligvis ikke har bestemmelsesret over boet.

Anden fordeling end arvelovens – fx begunstigelse af ægtefælle eller samlever

Hvis man ønsker en anden fordeling mellem arvingerne, end hvad der følger af arveloven, skal man også oprette testamente. Mange ønsker fx at begunstige deres ægtefælle eller samlever mest muligt ud fra et ønske om, at den længstlevende så vidt muligt skal kunne fortsætte sin livsførelse.

Ægtefæller, børn og børnebørn har status som

Eksempel 3: Formuefællesskab og 2 børn, testamente til fordel for ægtefælle:

Som i eksempel 1 har afdøde og den efterlevende ægtefælle formuefællesskab, og afdødes nettobodel er 2.000.000 kr. og ægtefællens nettobodel er 400.000 kr. Ægtefællens nettoboslod og arvebeholdningen er som i eksempel 1 hver 1.200.000 kr.

Afdøde har testamenteret mest muligt til ægtefællen, som derfor får sin tvangsarv på 150.000 kr. samt hele friarven på 900.000 kr.

Ægtefællens arv bliver i alt 1.050.000 kr., og ægtefællen ender således med at få i alt 2.250.000 kr. af fællesboet, mens de 2 børn hver arver 75.000 kr.]

tvangsarvinger, hvilket betyder, at man ikke fuldstændigt kan fratage dem arveretten. Man kan dog begrænse deres arveret til 1/4 af deres lov-mæssige del af arven.

Hvis man ønsker at stille sin efterladte ægtefælle bedst muligt, kan man med et testamente sikre, at ægtefællen sidder tilbage med op til 15/16 af fællesejet og 7/8 af særejet.

Man kan desuden ved testamente begrænse arven til hvert af sine børn til 1.000.000 kr. Beløbet pristalsreguleres årligt og udgør i 2017 1.240.000 kr. Reglen har kun betydning, hvis tvangsarven til hvert barn er større end dette beløb.

Ugifte samlevende med børn/børnebørn – enten fællesbørn eller særbørn – kan altid vælge i et testamente at begunstige hinanden med op til 3/4 af arven, således at børnene til deling kun får deres tvangsarv på 1/4 af arven.

Under visse betingelser kan ugifte samlevende oprette et udvidet samlevetestamente, hvor de begunstiger hinanden med op til 7/8 af det, de efterlader sig. Det forudsætter bl.a. at de ved dødsfaldet har haft fælles bopæl i 2 år, eller hvis samlivet har varet kortere tid, desuden har eller har haft børn med hinanden eller venter et fælles barn.

Andre grunde til at oprette testamente – boafgiftsbesparelse, særeje, båndlæggelse
Selv om man ikke ønsker ændringer af det, der følger af arveloven – fx at andre personer skal arve, eller at fordelingen skal være anderledes – kan der være gode grunde til, at man alligevel bør overveje at oprette testamente. Fx fordi man ønsker at spare boafgift, eller hvis arven skal være særeje eller båndlægges.

Boafgiftsbesparelse

Ægtefæller og velgørende organisationer skal ikke betale boafgift.

Alle andre arvinger skal betale boafgift på 15%, og arvinger udenfor den nærmeste familie (fx søskende, fætre/kusiner, venner) skal også betale en tillægsboafgift, og sådanne arvinger kommer dermed op på en samlet boafgift på 36,25%.

Et afgiftsbesparende testamente er derfor primært relevant, hvis man ikke efterlader sig ægte-

fæller eller nær familie.

Ved et afgiftsbesparende testamente indsættes en velgørende organisation, der er fritaget fra at betale afgift, til at modtage for eksempel 30% af formuen mod at betale afgiften i boet.

Dermed kan man både opnå, at arvingen modtager en større nettoarv, at der spares afgift, og at de resterende midler målrettes en bestemt velgørende organisation fremfor statskassen.

Særeje for arvingerne

Når man er gift, har man fælleseje med mindre, man aftaler, at man har særeje. Hvis man har fælleseje skal man dele fællesboet, hvis man fx bliver skilt.

Med et testamente kan man bestemme, at børnenes arv skal være særeje. Det betyder, at selv om børnene ikke har aftalt særeje i deres ægteskab, vil det de arver, være særeje. Dermed sikrer man, at de ikke skal dele arven med deres ægtefælle fx i tilfælde af skilsmisse.

Båndlæggelse af arven

Man kan desuden ved testamente beslutte, at den arv, som tilfalder en arving skal båndlægges. Båndlæggelse af tvangsarv kan dog kun ske, indtil arvingen fylder 25 år.

Fordelen ved at båndlægge arven er, at arvingen ikke kan råde over kapitalen, men alene hæve renter og afkast. Desuden kan kreditorer ikke gøre udlæg i arven, så længe den er båndlagt.

Arveregler del II/II

I næste nummer af Revisorposten kan du læse yderligere om andre regler, som det også kan være godt at kende til, når man skal forholde sig til, hvordan man kan sikre sine efterladte.

Artiklen berører:

- Familielån / Årlige afgiftsfrie gaver
- Nye regler om generationsskifte
- Begunstigelse v. forsikring og pension
- Indbotestamente
- Virksomhedstestamente

Persondataforordningen – hvordan bør man forberede sig?

Af Marianne Wiberg Albers, advokat, Gorrissen Federspiel

Persondataforordningen træder i kraft den 25. maj 2018, og har fået meget opmærksomhed grundet muligheden for at give bøder på op til 4 % af virksomhedernes globale omsætning. Denne artikel berører kort nogle af de væsentlige tiltag, som virksomhederne bør igangsætte for at sikre overholdelse af forordningens regler inden maj 2018.

Få et overblik over virksomhedens behandling af persondata

Persondataforordningen viderefører i høj grad de regler, der allerede findes i persondataloven. Virkeligheden er dog, at mange virksomheder ikke overholder persondatalovens regler i dag. Når virksomhederne skal forholde sig til, hvordan de vil overholde forordningens regler, bliver virksomhederne derfor nødt til helt grundlæggende at se på, hvordan virksomheden overholder persondataretlige regler.

En forudsætning for at overholde både nuværende og kommende regler er, at virksomhederne skaber sig et overblik over deres behandling af persondata. 'Persondata' er ikke blot følsomme oplysninger, men enhver oplysning om en identificeret eller identificerbar fysisk person (fx navn, telefonnummer og e-mailadresse). Begrebet 'behandling' dækker over enhver aktivitet, som personoplysningerne bruges til (fx indsamling, opbevaring, ændring, brug, videregivelse og sletning). Et overblik over behandling af persondata kan skabes ved at udarbejde en oversigt over:

1. it-systemer hvori der behandles persondata, samt hvilke persondata, der behandles i disse systemer,
2. forretningsprocesser der involverer behandling af persondata,
3. leverandører der behandler persondata på vegne af virksomheden, og
4. kunder som virksomheden behandler persondata på vegne af.

Sikre at virksomheden kan dokumentere overholdelse af reglerne

Med forordningen pålægges virksomhederne ikke blot en forpligtelse til at overholde reglerne, men skal rent faktisk også kunne dokumentere



og demonstrere overholdelse. Dette er et paradigmeskifte. Virksomhederne skal fx kunne dokumentere, at passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger er implementeret. Disse foranstaltninger skal sikre et sikkerhedsniveau, der passer til de risici, der er forbundet med den pågældende behandling. For at kunne demonstrere og dokumentere dette overfor Datatilsynet, skal virksomheden have et overblik over sine behandlingsaktiviteter. Derfor anbefales det, at der udarbejdes en fortegnelse over virksomhedernes behandlingsaktiviteter, der bl.a. skal indeholde information om formålene med behandlingen, kategorier af persondata, eventuelle overførsler af persondata til lande udenfor EØS mv. Det er et direkte krav i forordningen, at virksomheder med over 250 ansatte skal udarbejde en sådan fortegnelse.

Sikre at virksomheden også må bruge persondata efter maj 2018

Virksomhederne skal være opmærksomme på, at data, der er indsamlet før maj 2018, ikke må behandles efter forordningens ikrafttræden, medmindre, at data er indhentet i overensstemmelse med forordningens regler. Det betyder fx

at virksomheden skal sikre, at alle medarbejdere gives en række yderligere oplysninger, således at informationspligten under forordningen overholdes. Sådanne oplysninger er fx hvor længe data opbevares, retsgrundlaget for behandlingen, retten til at indgive klage til Datatilsynet over behandlingen mv.

Indgåelse af nye aftaler med kunder og leverandører

I forhold til virksomhedens kunder og leverandører, stiller forordningen yderligere krav til den aftale, der skal indgås mellem parterne om behandling af persondata. Virksomhederne bør derfor sørge for, at disse bliver opdateret, således at de overholder forordningens yderligere krav.

Implementer procedure for håndtering af brud på persondatasikkerheden

Med forordningen kommer der et krav om, at visse brud på persondatasikkerheden skal anmeldes til Datatilsynet indenfor 72 timer, og yderligere skal de berørte personer (fx kunder) også underrettes herom. Det er forventeligt, at der skal ske anmeldelse samt underretning af alle brud, der vedrører følsomme data (fx helbredsoplysninger) og ved brud, der vedrører kreditkortoplysninger. For at virksomhederne kan opfylde 72 timerskravet, bør virksomhederne have implementeret procedurer, der sikrer, at det på forhånd er aftalt, hvordan databrud håndteres internt i virksomheden.

Der er stadig tid

Virksomhederne står med forordningen overfor en større opgave. Såfremt man endnu ikke har påbegyndt arbejdet med at overholde forordningen, er tiden inde til, at man hurtigst muligt kommer i gang med arbejdet.



DANMARKS STATISTIK

Indberetning til Danmarks Statistik

Af Carsten Zornig, Danmarks Statistik

Danmarks Statistik arbejder løbende på, at det skal være nemmere at være indberetter, så tidsforbruget bliver nedbragt. Særligt indberetningsbyrden for små og mellemstore virksomheder er i fokus.

Danmarks Statistik arbejder løbende på, at det skal være nemmere at være indberetter, så tidsforbruget bliver nedbragt. Særligt indberetningsbyrden for små og mellemstore virksomheder er i fokus.

Danmarks Statistik er blandt de førende myndigheder med hensyn til lettelse i erhvervslivets byrder. Denne påstand er baseret på, at indberetningsbyrden gennem de seneste 20 år er mere end halveret. Opgjort ud fra en fælles beregningsmetode udgør omkostningerne ved de 450.000 årlige indberetninger mindre end 0,5% af erhvervslivets byrder, og faktisk er det kun hver femte virksomhed, der indberetter i løbet af et år.

Vi har et vedvarende fokus på, at indsamling af data skal foregå nemt og sikkert. Derfor spørger vi kun virksomhederne, hvis oplysningerne ikke findes i et administrativt register. Vi arbejder også på, at dele af vores regnskabsstatistik kan erstattes af de XBRL data, som Erhvervsstyrelsen modtager med de digitale årsrapporter.

I 2017 har vi fastsat grænser for, hvor mange lovpligtige statistikker små og mellemstore virksomheder skal deltage i. Nu skal virksomheder med hhv. 0-9, 10-19 og 20-49 beskæftigede højst indberette til hhv. tre, seks og ni forskellige statistikker om året. Grænserne sikrer, at indberetningsopgaven ikke koncentrerer på nogle få virksomheder. Initiativet er et led i samarbejdet med Virksomhedsforum om at reducere indberetningsbyrden.

Og de mange tal bliver brugt. Hvert år har vi hundredevis af udgivelser, der citeres mere end 25.000 gange om året i pressen. Derudover hentes mere end 4 mio. tabeller i vores statistikbank,

som fx indeholder den færdige regnskabsstatistik.

Digital indberetning

Indberetningen til Danmarks Statistik har gennem de seneste ti år gennemgået en forrygende udvikling. Før modtog de fleste et papirskema, som skulle udfyldes i hånden, før det kunne returneres til Danmarks Statistik. Her skulle en medarbejder manuelt indtaste eller scanne tallene.

I dag modtager virksomhederne et link til vores digitale indberetningsløsninger med mail eller Digital post og kan nemt komme i gang med at indberette. 96 pct. af alle indberetninger sendes i dag digitalt.

Når vi arbejder digitalt, kan vi lave løsninger, som tjekker, om de modtagne data er plausible. Vi kan med det samme give besked, hvis noget ser ukorrekt eller usandsynligt ud. Det er en klar fordel, at man får den besked, mens man indberetter frem for at blive genkontakket på et senere tidspunkt. De digitale blanketter kan desuden vise data fra tidligere indberetninger som støtteinformation og dynamisk skjule spørgsmål, som ikke er relevante.

Vi indsamler også tilbagemeldinger og ønsker til forbedret brugervenlighed i de digitale blanketter. Dem bruger vi til at videreudvikle og forbedre vores indberetningsløsninger.

Fokus på indberetningsbyrden

I Danmarks Statistik arbejder vi på at reducere indberetningsbyrden inden for de krav, der er til statistikken. Hvis vi kan lave en statistik af en tilstrækkelig høj kvalitet med en mindre stikprøve,

så gør vi det. Når vi udarbejder et spørgeskema, har vi skåret vores spørgsmål ind til et minimum og tester, at spørgsmålene er forståelige. Hvis der ikke er direkte krav om, at vi stiller et spørgsmål, så skriver vi i spørgeskemaet, at det er frivilligt at svare.

Selvom vi forsøger at gøre det nemt at indberette, kan der være virksomheder, som foretrækker, at overdrage indberetningsopgaven til en anden, eksempelvis virksomhedens revisor. Virksomheder der ønsker dette, skal blot oprette en fuldmagtsaftale, så revisoren kan indberette på virksomhedens vegne.

Vi arbejder desuden på at udbrede anvendelsen af løsninger, hvor indberetningen kan foretages direkte fra virksomhedernes systemer. I dag findes der løsninger, såsom Idep.web, hvor oplysninger om udenrigshandel kan indberettes fra virksomhedernes økonomisystem. Idep.web udbredes løbende til nye områder og kan nu også bruges til at indberette løn og fravær.

Under den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi deltager vi i et projekt om automatisk erhvervsrapportering, hvor vi vil forsøge at basere vores regnskabsstatistik direkte på virksomhedernes bogholderidata.

Vores arbejde med at reducere byrden drøftes med brancheorganisationerne i vores Indberetterudvalg. Udvalgets synspunkter indgår som en vigtig parameter, når Danmarks Statistiks styrelse ændrer eller igangsætter nye undersøgelser.

I fremtiden vil vi arbejde for, at en stadig større andel af indberetningerne automatiseres. Det skal være nemt og hurtigt at indberette.

Vi noterer at ...

Af Erik Høegh, skattekonsulent

Frist for indberetning af årsregnskab

Alle virksomheder skal som udgangspunkt indberette årsrapporten digitalt til erhvervsstyrelsen. Årsrapporten skal indsendes/indberettes, så den er modtaget af Erhvervsstyrelsen senest 5 måneder efter regnskabsårets udløb.

Årsrapporten fra børsnoterede virksomheder og statslige aktieselskaber skal dog være modtaget i Erhvervsstyrelsen senest 4 måneder efter regnskabsårets udløb.

For filialer skal filialbestyrerne indsende den udenlandske virksomheds årsrapport. Filialens eget regnskab skal ikke indsendes. Her er fristen også 5 måneder efter udløbet af den udenlandske virksomheds regnskabsår.

I de tilfælde hvor fristen for indsendelse af årsrapport ligger i en weekend eller på en helligdag, skal årsrapporten være modtaget senest næstkommende hverdag.

For årsregnskaber, der har afslutning 31/12 2016, vil sidste frist for indsendelse/indberetning således være den 31. maj 2017.

Der kan som hovedregel ikke gives udsættelse med indsendelsen.

Når en virksomheds årsrapport er modtaget i Erhvervsstyrelsen, sendes der automatisk en kvittering for modtagelsen til afsenderen. Kvitteringen er ikke en bekræftelse på, at årsrapporten er behørig i henhold til årsregnskabsloven.

Selvangivelse for erhvervsdrivende

Selvstændige erhvervsdrivende personer skal indtaste eller indsende den udvidede selvangivelse for indkomståret 2017 senest den 3. juli 2017.

Dette gælder også, hvis den skattepligtige har en udlejningsejendom, solceller på taget eller udenlandsk indkomst, fx løn fra udlandet, udlejning af udenlandsk ejendom m.m.

Såfremt årsopgørelsen udviser en restskat, er sidste frist for at indbetale uden restskattetillæg på 4,0 % også den 3. juli 2017. Restskattetillægget er ikke fradragsberettiget.

Selskaber skal indsende/indberette selvangivelsen senest 6 måneder efter indkomstårets udløb. For selskaber, der har årsafslutning pr. 31/12 2016, skal selvangivelsen indberettes senest 30. juni 2017. Hvis indkomståret udløber i perioden 1. februar - 31. marts, skal selvangivelsen indsendes senest den 1. august i samme kalenderår.

Såfremt indsendelsesfristerne ikke overholdes vil der skulle betales et skattetillæg.

Skattefri godtgørelse til frivillige ulønnede medhjælpere

Frivillige ulønnede medhjælpere m.m. i foreninger, fx idrætsforeninger, kan modtage skattefri godtgørelser, når de pågældende afholder udgifter i forbindelse med foreningens skattefri virksomhed.

For rejse- og befordringsgodtgørelse gælder de almindelige satser, som lønmodtagere kan modtage ved rejse for arbejdsgiveren. Til dækning af merudgifter til fortæring ved deltagelse i en-dagsarrangementer af mindst fem timers varighed kan der udbetales indtil 70 kr. pr. dag.

For brug af telefon og internet kan der uden dokumentation udbetales op til 2.350. kr. pr. år.

Til dækning af administrationsomkostninger kan der uden dokumentation udbetales op til 1.400 kr. pr. år.

Til udokumenterede udgifter til køb, vask og vedligeholdelse af sportsbeklædning kan der udbetales op til 1.950 kr. pr. år.

Idrætsdommere kan modtage skattefri omkostningsgodtgørelse på op til 250 kr. pr. kamp, dog ikke mere end 500 kr. pr. arrangement.

Foreningen har ikke oplysningspligt, hvis ovennævnte satser anvendes. Såfremt foreningen udbetaler større beløb, er der oplysningspligt, og modtagerne bliver skattepligtige af beløbene.

Fradrag for istandsættelsesudgifter på nyerhvervede udlejningsejendomme

Udgifter til istandsættelse af udlejningsejendomme kan normalt kun fradrages i det omfang, at der er tale om vedligeholdelsesudgifter. Dvs. udgifter der sætter ejendommen i samme stand som på købstidspunktet.

Når der er tale om nyerhvervede ejendomme, kan der ofte være vanskeligt at fastslå, hvor stor en andel af de afholdte udgifter til istandsættelse, der har karakter af vedligeholdelsesudgifter, og hvor stor en andel, der er forbedringsudgifter. Der gælder derfor for disse ejendomme en administrativ fastsat skønsregel for opgørelse af de fradragsberettigede udgifter. Dette skøn medfører, at der i de første tre års ejerskab kan godkendes fradrag for afholdte istandsættelsesudgifter for udlejede én- og tofamiliehuse inden for 35 % af den årlige lejeindtægt eksklusiv eventuelt varmebidrag. For øvrige udlejningsejendomme godkendes et fradrag på højst 25 % af den årlige lejeindtægt.

Procentreglen kan både anvendes på udlejningsejendomme til beboelse og ejendomme, der udlejes til erhverv.

KARNOV GROUP

Ansvarshavende redaktør:
Statsautoriseret revisor Niels Lyng Pedersen

Redaktion:
Statsautoriseret revisor Torben Madsen
Tax director Mikael Risager

Redaktører, Karnov Group Denmark A/S
Majbritt Cordt
Kasper Qvist Færgemann
Design/Sats: Karnov Group Denmark A/S

Tryk: Skabertrang
ISSN nr.: 0108-9196

Redaktion afsluttet d. 9. maj 2017

Dato	Diskontoen	Nationalbankens udlånsrente
Fra 15. januar 2010	0,75 %	1,05 %
Fra 8. april 2011	1,00 %	1,30 %
Fra 8. juli 2011	1,25 %	1,55 %
Fra 3. november 2011	1,00 %	1,20 %
Fra 9. december 2011	0,75 %	0,70 %
Fra 1. juli 2012	0,25 %	0,45 %
Fra 6. juli 2012	0,00 %	0,20 %
Fra 25. januar 2013	0,00 %	0,30 %
Fra 3. maj 2013	0,00 %	0,20 %
Fra 20. januar 2015	0,00 %	0,05 %